

Pripustitev k zakramentom

1. Samo civilno poročeni

Ne morejo biti pripuščeni k zakramentom. Le če uredijo svoj položaj: cerkvena poroka, poveljavitev ali ozdravitev v korenini neveljavnega zakona.

2. Razvezani in ponovno civilno poročeni.

Pripadajo cerkvi in niso izločeni iz njenega življenja in poslanstva. Kot krščeni naj se udeležujejo njenega življenja. Nobeden naj ne ima občutka, da ga je cerkev zapustila (še posebej če je nedolžen zakonec, ki je bil zapuščen).

Nekateri so subjektivno v vesti prepričani, da prejšnji zakon ni bil veljaven. Ker je zakon socialna in eklezialna ustanova in je njeno veljavnost potrebno dokazati na cerkvenem sodišču, zmotno ravnajo tisti, ki upoštevajo le svojo vest.

V apostolskem pismu o družini papež Janez Pavel II., poudari, da ločeni in civilno ponovno poročeni ne morejo biti pripuščeni svetemu obhajilu. Razloga sta dva:

A. Njihovo življenjsko stanje in življenjski položaj sta v objektivnem protislovju z ljubezensko zavezo med Kristusom in Cerkvijo, ki jo evharistija napravlja vidno in navzočo. Gre za neurejen moralni položaj, saj živijo v objektivnem stanju težkega greha, ki jih izključuje od zakramentalnega življenja, dokler tak položaj traja. Dokler ne odpravijo tega stanja ne morejo k dobiti odveze, obhajila in bolniškega maziljenja, razen v primeru smrtne nevarnosti.

B. Drugi razlog je pastoralne narave, saj bi pripustitev k obhajilu vernike zavajala v zmote in zmedenost glede cerkvenega nauka o nerazvezljivosti zakona.

Dve pastoralni načeli:

a. načelo sočutja in usmiljenja;

b. načelo resnice in doslednosti: tega kar je dobro ne moremo imenovati zlo ali obratno.

Odvezo lahko dobijo le, če se obvežejo živeti povsem zdržno, kot brat in sestra, če iz resnih razlogov in zaradi vzgoje otrok ne morejo izpolniti dolžnosti ločitve. S tem se prepreči zmota glede nerazvezljivosti zakona. Primer je delikaten, ker s tem ni odstranjena stalna nevarnost za greh in ker se pri spovedi ne more zahtevati več kot moralna gotovost, kar pomeni, da bo penitent storil vse kar je v njegovi moči, četudi so možni in predvideni ponovni padci; izpolni naj dolžnost, da prepreči pohujšanje, to pomeni, da prejme zakramente v okolju, kjer verniki ne poznajo njegovega položaja.

3. Ločeni in razvezani, in ne ponovno poročeni.

Zakonska zveza je življenjska skupnost, naravnana v blagor zakoncev in vzgojo otrok; je tudi trajna skupnost med moškim in žensko; je skupnost ljubezni in življenja, v kateri si mož in žena medsebojno pomagata in drug drugega podpirata. Zaradi tega imajo zakonci dolžnost in pravico ohranjati zakonsko skupno življenje.

Če le to postane iz različnih razlogov nevzdržno, nemogoče in celo nevarno za enega je potrebna ločitev od skupnega bivanja, mize in postelje. Zakonska vez ostane nedotaknjena.

Ločitev je skrajno sredstvo, potem ko propade vsak poskus rešitve. Včasih je le ta potrebna: alkoholizem, fizično, duševno in spolno nasilje, nezvestoba (Glej ZCP, 1151-155; 1692-1696).

Ločenim zakoncem, ki se večkrat nahajajo v osamelosti in drugih težavah, mora cerkveno občestvo posvečati posebno skrb, jim skazovati spoštovanje, solidarnost, razumevanje in konkretno pomoč, da bodo mogli v svojem težavnem položaju ohraniti zvestobo.

Ločitev zakonca ne more biti njihova zasebna zadeva, temveč mora dobiti tudi formalno pravno obliko.

K obhajilu so lahko pripuščeni, če spolnjujejo splošne krščanske dolžnosti, če so zmožni odpustiti sozakoncu, ki je kriv za ločitev, in če so odprti za ponovno vzpostavitev skupnega življenja, kakor hitro bo to mogoče (JP II, O Družini, št. 83).